



Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.120/2022/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Hegyesi Kálmán ügyvéd (felperesi képviselő címe) által képviselt **felperes** (Cím2) felperesnek – a Dr. Abonyi Rita Ügyvédi Iroda (cím17, ügyintéző: dr. Abonyi Rita ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 22.M.70.114/2021/40. számú ítéletével szemben a felperes által 41. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (egyszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 128.780 (százhuszonnyolcezer hétszáznyolcvan) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2022. február 22. napján hozott 22.M.70.114/2021/40. számú ítéletével elutasította a keresetet, melyben a felperes a munkaviszonya jogellenes megszüntetésére hivatkozva érvényesített igényt.

[2] Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes 2020. szeptember 10-től állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel kisegítő pultos munkakörben, havi 161.000 forint munkabérért. Munkáját a Cím1 szám alatti nevű Sörözőben végezte. A munkáltatói jogkör gyakorlója az alperesi cég ügyvezetője tanú3 volt. A felperes a munkavégzést illetően az ügyvezető, alperes alkalmazásában álló testvéreivel tanúlval és személy-tel is kapcsolatban állt.

[3] A felperes a sörözőben a munkáját a már régebben pultosként ott dolgozó tanú2val végezte, akivel a kezdeti jó viszonyt követően folyamatos konfliktus alakult ki tanú2 alkoholfogyasztása és viselkedése miatt. A felperes a munkatársával kapcsolatos problémáit 2020 októberében jelezte tanúlval, aki arra kérte az érintetteket, hogy próbálják meg azt egymás között megoldani. 2020. november 21-én a felperes az ügyvezetővel is közölte a munkatársával fennálló problémáját, előadva, amennyiben tanú2 munkaviszonyát nem szüntetik meg, akkor ő fog elmenni. Az alperes nem szüntette meg tanú2 munkaviszonyát, az érintettek között a konfliktus sem szűnt meg.

[4] 2020. december 14-én a felperes az alperes közreműködésével vásárolt egy laptopot a gyermekének, amely kapcsán az alperes vállalta a laptopot terhelő adóteher megfizetését. 2020. december 21-én reggel 7 órakor a felperes egy SMS üzenetet küldött tanúlval arról, hogy szeretne vele beszélni. A délelőtt folyamán tanú1 megjelent a sörözőben, ahol a felperes közölte vele, hogy nem tud együtt dolgozni tanú2val és az alperes döntse el, hogy ki maradjon. tanú1 ekkor azt válaszolta, hogy az alperes nem kívánja megszüntetni tanú2 munkaviszonyát. Erre a felperes azt válaszolta, hogy akkor ő felmond. tanú1 erre úgy reagált, hogy ez nem az ő döntése, hanem a felperesé és arra kérte, hogy a 30 napos felmondási időt dolgozza le.

[5] Ezen a napon a felperes a munkaidejét ledolgozta, majd egy karácsonyi rendezvényt tartott a saját ismerőseinek, illetve a söröző törzsvendégeinek. A rendezvény végén a söröző kulcsait ott hagyta a pulton. Másnap tanú2 érdeklődött tanúlval, hogy az ott hagyott kulcsra tekintettel a továbbiakban várható-e a felperes munkavégzése.

[6] 2020. december 21-én a felperes egy SMS üzenetet küldött tanú3 ügyvezetőnek „Sajnálom, hogy így alakult. Köszönöm szépen, hogy segítettek a számítógépnél. Holnap ott vagyok, intézem a számlát, köszönök mindent. Szerettem itt lenni.” tanú3 telefonon érdeklődött testvérénél az üzenet indokáról. December 26-án a következő munkanapján a felperes nem jelent meg munkát végezni az alperesnél, ezért az alperes utasítására tanú5 próbált telefonon érdeklődni és kérte, hogy a számítógéppel kapcsolatos elszámolást is intézzék. A felperes azonban azt közölte, hogy ő többet nem teszi be a lábát a sörözőbe, már kilépett, nem hajlandó ott dolgozni. személy két alkalommal is próbálta elérni telefonon a felperest a kilépő papírok átadása érdekében, a felperes azonban ennek nem tett eleget, az igazolások postán történő megküldését kérte.

[7] tanú3 2021 januárjában utasította tanú5 munkavállalót arra, hogy a kilépéssel kapcsolatos munkáltatói igazolásokat állítsa ki a felperesnek. Jogi képviselője útján 2021. január 4-én egy munkavállalói felmondás aláírására kérte a felperest, aminek a felperes nem tett eleget.

[8] Az elsőfokú bíróság a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 287. § (1) bekezdés b) pontja, 22. § (1), (3), (4), (5) bekezdése, 44. §-a, 64. § (1) bekezdés b) pontja és 65. § (1) bekezdése alapján vizsgálta a keresetben foglaltakat.

[9] A keresetindítási határidő elmulasztásával kapcsolatos alperesi alaki védekezést alaptalannak találta. Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy a felperes kereseti hivatkozása azon alapult, hogy az alperes 2020. december 21-én szóban szüntette meg a munkaviszonyát. Az Mt. 22. § (5) bekezdésének megfelelő írásbeli jogorvoslati kioktatás hiányában a felperes 6 hónap alatt érvényesíthette az igényét. Ezért a 2021. március 17-én előterjesztett kereset nem minősült elkésztetnek.

[10] Az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése alapján kifejtette, írásbeli felmondás hiányában a felperesnek állt érdekében annak bizonyítása, hogy 2021. december 21-én az alperes jogellenesen megszüntette a munkaviszonyát. Ezen állítással szemben az alperesnek volt lehetősége annak bizonyítására, hogy a munkaviszonyt a felperes szüntette meg.

[11] Az elsőfokú bíróság a perben meghallgatott tanúk vallomása és a becsatolt okirati bizonyítékok alapján azt állapította meg, hogy 2021. december 21-én az alperes nem szüntette meg a felperes munkaviszonyát. A munkáltatói igazolások kiállítására azért került sor, mert a felperes 2021. december 21-én szóban közölte, hogy ő mondja fel a munkaviszonyát, majd ráutaló magatartással ezt a szándékát meg is erősítette, mert a továbbiakban nem jelent meg munkát végezni az alperesnél.

[12] Az ezzel kapcsolatos körülményeket az elsőfokú bíróság tanú1 tanúvallomása alapján állapította meg. Eszerint december 21-én a tanú megjelent a felperes kérésére a sörözőben. A keresetlevélben foglaltakkal ellentétben nem nyert bizonyítást, hogy tanú3 „ma már nem kell dolgozni”, „holnap már nem kell bejönni” üzeneteket küldött a felperesnek. A tanú tanúvallomása a keresetben foglaltakat cáfolta, mivel az alapján azt lehetett megállapítani, hogy nem az alperes, hanem a felperes szüntette meg a felek közötti munkaviszonyt. Ezt támasztotta alá, hogy tanú1 a beszélgetéskor nem kérte el a felperestől a söröző kulcsait, nem kifogásolta, hogy a kasszát kezelte még a felperes, illetőleg az általa kezdeményezett összejövetelre is lehetőséget adott. Munkáltatói felmondás esetén mindez nem lett volna indokolt.

[13] Az elsőfokú bíróság kifejtette, a felperes nem bizonyította, hogy az alperesnek szándékában állt a jogviszony megszüntetése. Azt az állítását, hogy „nagy volt a szája” és emiatt bocsátották el, semmilyen peradat nem támasztotta alá. Az elsőfokú bíróság életszerűnek találta, hogy az alperesnek nem állt érdekében a felperes munkaviszonyának megszüntetése, hiszen az általa betöltött munkakör hiányszakma volt. Az alperes a próbaidő leteltével elégedett volt a felperessel, aki a vendégekkel is jó viszonyban volt. Ezt alátámasztotta tanú2 és tanú5 tanúvallomása is. A felperesi felmondást egyébként a tárgyaláson bemutatott SMS-váltás tartalma is alátámasztotta.

[14] Az elsőfokú bíróság a hivatalának 2022. január 25-i tájékoztatása alapján megállapította, hogy az alperes 2021. január 6-án adta ki a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos valamennyi igazolást. Az álláskereső járadék igénylésekor, 2021. január 13-án személyesen nyújtotta be ezeket az iratokat a hatóság részére, egyebek között az „Igazoló lap álláskereső járadék és az álláskereső segély megállapításához” elnevezésű iratot. Az igazolásból az is kitűnt, hogy az alperes munkavállalói azonnali hatályú felmondásra hivatkozva léptette ki a felperest, ennek ellenére a felperes az igazolás tartalmát sem kifogásolta. Munkáltatói felmondás hiányában nem volt lehetőség az Mt. 82. §-a szerinti jogkövetkezmények alkalmazására, ezért az elsőfokú bíróság a kereset elutasításáról rendelkezett. Megállapította, hogy az elsőfokú eljárás során az alperes a kereseti kérelem egy részét elismerte és 117.091 forint elmaradt munkabért, továbbá 65.862 forint szabadságmegváltást megfizetett a felperes részére.

[15] Az elsőfokú bíróság erre figyelemmel határozta meg a Pp. 85. § (2) bekezdése alkalmazásával a felperes által fizetendő perköltség összegét. Ennek során a Pp. 83. § (1) bekezdését, továbbá a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (2) bekezdését alkalmazta.

A felperes fellebbezése

[16] Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésében a felperes elsődlegesen annak megváltoztatásával a keresetnek helytadó érdemi döntés meghozatalát kérte és az alperes első- és másodfokú perköltségben történő marasztalását.

[17] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjaira hivatkozva határozta meg, előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan és hibásan állapította meg, a bizonyítékokat helytelenül értékelte, ami kihatott az érdemi döntésre is. A felperes iratellenességre, téves következtetésekre is hivatkozott és arra, hogy az elsőfokú bíróság a tanúk nyilatkozatait „szelektíven, részrehajló módon” értékelte, felperesre indokolatlanul hátrányos értelmet tulajdonított a tanúvallomások tartalmának, azokat nem a súlyuknak és jelentőségüknek megfelelően, nem okszerűen értékelte. Az elsőfokú bíróság a tényeket is tévesen állapította meg és a releváns jogszabályokat tévesen értelmezte. A felperes vitatta az elsőfokú perköltség összegét is, az ügyvédi munkadíjat eltúlzottnak találta.

[18] A felperes másodlagos fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérte, az érdemi döntésre kiható eljárási szabálysértésre hivatkozva a Pp. 381. §-a alapján. Értelmezése szerint az elsőfokú bíróság az Mt. 22. § (2) bekezdését tévesen értelmezte és mindez kihatott az ügy elbírálására.

[19] A felperes fellebbezésében előadta, hogy az elsőfokú ítéleti tényállásban szereplő kijelentés, miszerint azt állította, hogy felmond, nem hangzott el 2020. december 21-én és később sem. Ennek a kijelentésnek meghatározó jelentőséget tulajdonított az elsőfokú bíróság, holott ennek megtörténte nem nyert bizonyítást. Nem életszerű, hogy felmondott a munkáltatónál, majd szívésséget kért tőle egy aznap esti rendezvény megtartására. Amennyiben pedig az alperes arra kérte, hogy a 30 napos felmondási időt a felperes dolgozza le, nem életszerű, hogy miért hagyta ott a műszak végén a kulcsokat a sörözőben. Az ítélet ezzel összefüggésben logikailag ellentmondásos volt.

[20] tanú1 tanúvallomását nem lehetett rá nézve hátrányosan értékelni, a közöttük lezajlott beszélgetésnek pedig nem volt tanúja. Az alperes által hivatkozottak ebből következően nem nyertek bizonyítást. Az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy tanú4 tanúvallomását, miért nem vette figyelembe. A tanú személyától érdeklődött a felperesről, aki azt erősítette meg, hogy nem volt problémájuk a felperessel és „más miatt bocsátották el”. Ennek a kijelentésnek az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget. Továbbá tévesen nem rekesztette ki a bizonyítékok közül tanú6 tanúvallomását, akit az alperes könyvelője igyekezett felkészíteni a megfelelő tanúvallomás megtételére.

[21] Az elsőfokú bíróság az ítéletét tévesen, az alperesi ügyvezető hozzátartozója, tanú1, továbbá tanú2 tanúvallomására alapította, aki alkoholbetegsége folytán orvosi kezelés alatt áll és kiszolgáltatott az alperes irányába. Mindkét tanú érdekeltégi, illetve függőségi viszonyban van az alperessel, ezért vallomásuk nem volt figyelembe vehető.

[22] A felperes vitatta, hogy azt állította, soha többet nem teszi be a lábát az alpereshez és a továbbiakban nem hajlandó ott dolgozni. Nem nyert bizonyítást, hogy szóban megszüntette a munkaviszonyát, ugyanakkor a felek közötti munkaszerződés egyértelműen kötelező írásbeliségről rendelkezett. Amennyiben szóban fel is mondott volna, az érvénytelennek minősülne. Ilyen esetben az alperestől, mint munkáltatótól elvárható lett volna, hogy felszólítsa a felperest a munkahelyén történő megjelenésre, vagy a távolléte igazolására. Ennek elmaradása esetén pedig lehetősége lett volna egy szabályos írásbeli felmondás kibocsátására és elszámolásra. Az alperes nem feltételezhette, hogy ráutaló magatartással szünteti meg a munkaviszonyát.

[23] Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott a ráutaló magatartás jelentőségére, továbbá az Mt. 22. § (4) bekezdésére, mivel a perbeli esetben semmiben nem állapodtak meg a felek és nem volt egyező akaratuk. Az alperes tanú1 útján közölt felmondást szóban, vagyis érvénytelenül, de nem fizette meg a felperes járandóságait.

[24] Az elsőfokú ítélet tévesen hivatkozott olyan SMS-váltásra, amiben egyértelműen szerepel, hogy a felperesi felmondás. Ez iratellenes megállapítás, mivel ilyen tartalmú SMS üzenet nem lett becsatolva, illetve bizonyítva a perben. tanú5 tanúkénti meghallgatása során valóban hivatkozott egy üzenetre, azonban ennek tartalma nem nyert bizonyítást és a tanú is csak utalást vélt felfedezni abban. A bíróság kérdésére úgy válaszolt, hogy nem tudja pontosan, a felperes munkaviszonya milyen módon került megszüntetésre.

[25] Mindebből az következett, hogy az elsőfokú bíróság erőltetett és részrehajló következtetésekkel állapította meg a tényállást, túlzott, téves jelentőséget tulajdonított a kormányhivatalhoz benyújtott felperesi iratok tartalmának is. Azok számtalan hibát, elírást, hiányosságot tartalmaztak, tartalmukat a felperes a beadáskor nem vizsgálta, hiszen a hatósági eljárás kezdeményezése kizárólag az álláskereső járadékának megállapítására irányult. Ugyanakkor a fenntartásait, ellenvetéseit a munkáltatóval többször is eredménytelenül közölte.

[26] A csatolt iratokból valóban kitűnt, hogy a munkaviszonya megszűnt, ugyanakkor a felmondást az alperes nem foglalta szabályosan írásba és azt nem is közölte a felperessel. Az alperes azonnali hatályú munkavállalói felmondásra hivatkozott a munkáltatói igazolásokban, ugyanakkor ezzel szemben tanú5 tanúvallomásában azt adta elő, hogy az ügyvezető utasítására a felmondás szabályai szerint állította ki az igazolásokat. Ennyi bizonytalan állításra nem lehetett ítéletet alapozni.

[27] A munkáltató volt az, aki egyértelműen ellehetetlenítette a további munkavégzését, mivel tanú1 december 21-én hazaküldte őt azzal, hogy másnap már be sem kell mennie dolgozni. Kifejtette, hogy egyedülálló édesanyaként a három gyermekét neveli, ezért nem állt érdekében karácsony előtt megszüntetni a munkaviszonyát. Életszerűtlen az alperes jogellenes munkavállalói felmondásra hivatkozik, viszontkeresetet azonban nem terjesztett elő.

[28] Az ügyvédi munkadíjra vonatkozó ítéleti rendelkezést az ügy típusára, a pertárgyértékre és a felperes pénzügyi helyzetére tekintettel vitatta. Azt eltúlzott összegben állapította meg az elsőfokú bíróság, ezért az alperest megillető perköltség megállapításánál a pertárgyérték 5 %-át kérte figyelembe venni.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[29] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

[30] Kifejtette, hogy a felperes a fellebbezésében olyan tényállításokat tett, amelyek az elsőfokú eljárás során nem hangzottak el, ezért azokat a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban nem lehetett értékelni.

[31] A felperes egyszer sem jelezte a munkáltató számára, hogy a munkáltatói igazolások tartalmát vitatja, azok nem helytállóak.

[32] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, az abból levont következtetései helytállóak voltak, a bizonyítékok értékelését részletesen és alaposan indokolta. Az egyes tanúvallomásokat teljes tartalmukban értékelte. tanú4 tanúvallomásában először valóban úgy nyilatkozott, hogy a munkáltató előadása szerint a felperest elbocsátották, ugyanakkor bírói kérdésre pontosította a nyilatkozatát előadva, hogy nem volt pontos tudomása arról, hogy miként szűnt meg a felperes munkaviszonya.

[33] A felperes fellebbezésével ellentétben tanú2 tanúvallomása bizonyítékként volt értékelhető a perben. Előadása összhangban volt a tanú1 által elmondottakkal. Mindkét tanú vallomása azt támasztotta alá, hogy a 2020. december 21-i megbeszélés során a felperes szüntette meg a munkaviszonyát. tanú2 egyébként átmenetileg jelen volt és hallhatta a felek beszélgetését. Azt a tényt, hogy a felperes bejelentette, a továbbiakban nem kívánja betenni a lábát a sörözőbe, többen is megerősítették, a ráutaló magatartásával maga a felperes is, hiszen december 21-ét követően nem jelent meg munkavégzésre az alperesnél.

[34] A felperes az elsőfokú eljárás során következetesen vitatta, hogy az alperes megküldte számára valamennyi munkáltatói igazolást. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság megkeresésére a hivatala adatszolgáltatása alapján megállapítható volt, hogy a felperes az álláskereső támogatással kapcsolatos munkáltatói igazolást is megkapta és azt be is nyújtotta a hatósági eljárás során.

[35] A felperes által előadottakat cáfolta az is, hogy 2021. december 21-én végig dolgozta a munkanapját, majd a saját rendezvényét megtartotta. Ezután a söröző kulcsait a pultra tette és többet nem jelent meg munkát végezni az alperesnél. A felperes előadása alapján nem nyert bizonyítást, hogy az alperes szándéka volt a felperes munkaviszonyának a megszüntetése. A felperes ugyanakkor semmilyen jelzést, szándékot nem mutatott arra, hogy visszamenne dolgozni az alpereshez. tanú5 valóban nem volt jelen a december 21-i megbeszélésen, de utóbb több alkalommal is egyeztetett a felperessel és ennek során számára

nem volt kétséges, hogy a felperes volt az, aki megszüntette a munkaviszonyt. Ezt alátámasztja az is, hogy az alperesnek nem állt érdekében a felperes elbocsátása, hiszen a próbaidő leteltével is elégedett volt vele. A számítógépes vásárláshoz történő hozzájárulás is kifejezetten a felperes érdekében történt. Munkáltatói felmondás hiányában az elsőfokú bíróság helyesen döntött a kereset elutasításáról. Az elsőfokú bíróság a perköltség tekintetében is megalapozottan határozott, mivel a számlával igazolt költségek mérséklése nem volt indokolt.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[36] A felperes fellebbezése nem alapos.

[37] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékokat helytállóan értékelve a tényállást helyesen állapította meg, a megfelelő jogszabályok alkalmazásával érdemben megalapozott döntést hozott.

[38] A fellebbezésben hivatkozottak alapján a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a bizonyítás eredményének okszerűtlen minősítésére és ez alapján a tényállás megváltoztatására, az elsőfokú bíróságétól eltérő jogi következtetések levonására, a tények másként való minősítésére, továbbá az anyagi jogszabályok által biztosított mérlegelési jogkörben az elsőfokú döntés megváltoztatására.

[39] A felperes fellebbezésében alaptalanul állította, hogy az elsőfokú ítéletben megállapított és neki tulajdonított kijelentések bizonyítására nem került sor. tanúl kétségtelenül hozzátartozói viszonyban állt az alperes ügyvezetőjével, azonban a törvényes figyelmeztetést követően érdektelennek vallotta magát, ezért vallomása bizonyítékként értékelhető volt, mivel az a per egyéb adataival is egybehangzó volt.

[40] Nem az alperes terhére esett a felperesi felmondás bizonyítása, hanem az elsőfokú bíróság helyes hivatkozása szerint, a Pp. 265. § (1) bekezdése értelmében a felperes bizonyítási érdekébe tartozott a kereseti állítások aggálytalan bizonyítása. A perben jelentős tényeket ugyanis annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. A bizonyítás elmaradása vagy sikertelensége következményeit is ez a fél viseli.

[41] A felperes igényérvényesítése azon alapult, hogy 2020. december 21-én az alperes szóban, azaz az írásbeliség és az indokolás szabályainak megsértésével szüntette meg a munkaviszonyát. Ezen állítás bizonyítása a felperes érdekkörébe tartozott.

[42] A felperes kereseti előadásán kívül azonban semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá, hogy a perbeli napon az alperes nyilatkozata, magatartása folytán került sor a munkaviszony megszüntetésére. Jelentőséget kellett tulajdonítani annak, hogy aznap több alkalmat követően ismét a felperes kezdeményezett megbeszélést a munkáltatóval, mivel általa sem vitatottan, a munkaviszony fenntartását megkérdőjelező alapvető problémája volt tanú2 munkatársával. A felperes azt sem vitatta az elsőfokú eljárás során, hogy már 2021 októberében kérte a munkáltatót, hogy döntsön arról, kinek a munkaviszonyát tartja fenn, mivel nem tud a munkatársával a továbbiakban együtt dolgozni. Nincs peradat arra, hogy az alperes a kérdést a felperes elbocsátásával döntötte el. A felperes nem vitatta, tanú1 tanúvallomása pedig megerősítette, hogy nem kívántak eleget tenni a felperes kérésének és nem kívánták megszüntetni tanú2 munkaviszonyát. Mivel a felperes volt az, aki a munkatársa elbocsátásához kötötte a további munkavégzését, ebből okszerűen következett, hogy tanú1 válaszára reagálva a felperes azt közölte, hogy abban az esetben nem tartja fenn a munkaviszonyát. Ezt a tényt több közvetett bizonyíték, peradat is alátámasztotta, hiszen nem vitatottan a felperes december 26-án a következő munkanapján már nem jelent meg dolgozni az alperesnél. tanú1 tanúvallomása szerint nem kellett a napi munkavégzés végén otthagyni a söröző kulcsait, ezért az a nem vitatott tény, hogy a felperes a december 21-i munkavégzést követően a kulcsokat a sörözőben hagyta, szintén arra enged következtetni, ezt annak tudatában tette, hogy a munkaviszonya a továbbiakban nem áll fenn.

[43] A felperes a fellebbezésében alaptalanul állította, hogy a tanú5 tanúvallomásában hivatkozott SMS tartalma nem lett bizonyítva. A tanú vallomásában utalást tett egy üzenetre, amely tartalma közvetlenül nem lett a perben becsatolva. Ugyanakkor az érdektelennek minősülő tanú nyilatkozott az üzenet tartalmára, illetve a felperessel a december 21-ét követően folytatott beszélgetésekre. A tanú egyértelműen megerősítette azt az alperesi előadást, hogy a felperes december 21-ét követően kijelentette, a továbbiakban nem kíván az alperesnél dolgozni, illetve kilépett onnan, illetve erre hivatkozva nem kívánt megjelenni az alperesnél. Mindebből az következett, hogy a felperes nem tudta eredményesen bizonyítani a keresetben foglalt állítását, vagyis azt, hogy a munkáltató szüntette meg a munkaviszonyát.

[44] Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte az üggyel összefüggő egyéb releváns körülményeket is. A felperes próbaideje nem sokkal az eseményeket megelőzően járt le és az alperes nem vitatottan a felperes munkavégzésével meg volt elégedve. Az alperes sem tanú2, sem a felperes munkaviszonyát nem kívánta megszüntetni. A felperes volt az, aki választás elé állította a munkáltatót, majd maga döntött a jogviszonya megszüntetéséről.

[45] A felperes fellebbezésében tévesen hivatkozott arra, hogy „ilyen bizonytalan és indifferens tényezőkre nem alapozható egy bírósági ítélet”. Az elsőfokú bíróságnak ugyanis a fentiekből következően azt kellett értékelnie, hogy a felperes aggálytalanul bizonyította-e a keresetben foglaltakat. A bizonyítatlanság nem az ítélet meghozatalát akadályozta, hanem az Mt. 82.§-ára alapított keresetnek helyt adó döntés meghozatalát.

[46] A másodfokú bíróság alaptalannak találta a perköltség mérséklésére irányuló fellebbezést is. Az elsőfokú eljárás során az alperes jogi képviselője az IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján számította fel a perköltségét, amit 400.000 forint + áfa összegben határozott meg. A felperes által érvényesített 1.609.760 forintos pertárgyértékre is figyelemmel ezt az összecszerűséget a másodfokú bíróság nem találta indokolatlanul eltúlzottnak, figyelemmel a képvisellel járó ügyvédi tevékenységre. Az elsőfokú eljárás során több alkalommal került sor tárgyalás tartására, amely során számos tanú meghallgatására is sor került, az alperesi jogi képviselő több munkaigényes beadványt is készített az elsőfokú eljárás során. A jogszabály lehetőséget ad arra, hogy megbízási szerződés alapján az abban meghatározott díjat igényelje a jogi képviselő, mely jelen esetben a fentiekre tekintettel nem minősült eltúlzottnak, a mérséklés jogszabályi feltételei nem álltak fenn.

[47] A fentiek értelmében az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 383. § (2) bekezdése alapján – helyes indokaira tekintettel – helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[48] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban pervesztes felperest az alperesi költség felszámítás alapján kötelezte másodfokú perköltség megfizetésére a Pp. 81. §, 82. §, 83. §-a alapján, figyelemmel az IM rendelet 2. § (2) bekezdésére.

[49] A felperest munkavállalói költségkedvezmény illette meg, melyre tekintettel az őt terhelő az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46.§ (1) bekezdése szerint számított fellebbezési illetéket a Pp. 102. § (1), (2) bekezdése alapján az állam viseli.

[50] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2022. június 14.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró